

Sokunk öröme a 2008/2009-es tanév nyarán részt vehettünk a KöMaL nyári fizika táborában, amely nagyszemélyre sikeredett! Köszönet illeti ezért a szervezőket és segítőköt: *dr. Hilbert Margit* tanárnőt, *Roósz Gergőt*, *Sarlós Ferencet* és nem utolsósorban *Tóth Károly* tanár urat. Persze egy ilyen tábor megszervezéséhez anyagi támogatásra is szükség van, ily módon segítségükért köszönettel tartozunk a Szegedi Tudományegyetemnek, a szegedi Sport és Fürdők Kft.-nek. A rendezvény a Gyermek és Ifjúsági Alapprogram (GYIA) és a Nemzeti Kutatási és Technológiai Hivatal (NKTH) támogatásával valósult meg. Ahhoz, hogy a sikeres hagyományt folytathassuk, a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Természettudományi Kara is hozzájárult.

Ebben az évben megint csak székhelyet váltottunk, ezúttal Domaszéken, a Zöldfás Katolikus Ifjúsági Központban adtuk át magunkat hat napra a fizika örömeinek. Július 6-án, hétfőn dél körül érkezünk meg szállásunkra, ahol már vártak minket mind a tanáraink, mind a szállásadónk.

A gyors ismerkedést követően háromfős csapatokat kellett kialakítanunk, és bemelegítés gyanánt rögtön kezdetét vette az érdemi munka, mely a hét folyamán elméleti, mérési és konstrukciós feladatokból állt. Ez utóbbiból az első nap kaptunk egy egész hétre szólót is: egy olyan (műanyag palackokból készült, de mégis környezetbarát) vízi alkalmaság összebarkácsolása volt a feladat, amely 1 liter víz segítségével a lehető legnagyobb távot képes megtenni. Minden csapat egy fizikusról nevezte el magát. Névadóinkról az első nap estéjén egy rövid, rögtönzött székfoglaló előadást kellett tartani, amelyet szerencsére minden csapat tökéletesen meg tudott oldani.

Az elkövetkező hat napban már csak annyi volt a dolgunk, hogy élvezzük egymás társaságát, na meg a sok fizikát. A szervezők igyekeztek – a lehetőségekhez mérten – mindent a rendelkezésünkre bocsátani (beleértve saját tudásukat is), és változatos, ötletes és mindenek felett szép, tanulságos feladatokat kieszelni. Egy-egy ilyen ihletésű, emlékeztető probléma sok gondolkodni valót jelentett nekünk, mint – hogy konkrétumokat említsünk – a földrajzi koordináták meghatározása hurkapálcával (GPS-szel nyilván könnyebb lenne ...), vagy a változatosságot is hangsúlyozva: a homokkupac maximális meredekségének mérése.

A félreértéseket elkerülendő, nem csak feladatokat oldogattunk és méregettünk, hiszen az áldozatos szervező munkának hála, egy estére még *dr. Benedict Mihály* professzor úr is meglátogatott minket az SZTE elméleti fizika tanszékéről, és egy nagyszemélyre, érthető és mindent átfogó előadást tartott a kvantummechanikáról. Nem csak őt illeti dicséret, hanem Tóth Károly tanár urat is, aki már hétfőn beavatta a hozzá nem értőket a logaritmus fogalmának rejtelseibe. Aztán ne feledkezzünk meg Hilbert Margit tanárnő előadásáról sem, mely szintén nagyon hasznos volt, és segített eligazodni a hibaszámítás fortélyai között.

Nem csak tanultunk, számos lehetőségünk nyílt pl. sportolásra is.

Elég nehezen tudtunk elképzelni napot pingpongozás nélkül, így aztán, ha máskor nem, de este 10 körül kerítettünk rá alkalmat. Az ütők csekély számát igazi fizikus kreativitással kompenzáltuk: seprű, személtapát, CD-tok, csempe; nekünk mind-mind tökéletesen megfelelt.

Két remek hangulatú délutánt töltöttünk el a tábortól 3 km-re fekvő Szikósfürdőn. Természetes, hogy azért itt is akadt egy kis tennivaló (konstrukciós, illetve mérési feladatok), de időnk nagyobb hányadát vízilabdával, úszással és hasonló társas programokkal töltöttük. Olykor még a szállásunkon is kísértésbe esve, önfeledten fociztunk.

Így aztán nem csoda, hogy a hosszú és kimerítő munka vagy éppen szórakozás után jóízűen vacsoráztunk, majd alvás helyett esténként kártyáztunk, sakkoztunk vagy csak éppen beszélgettünk. Bátran állíthatjuk tehát, hogy még a néha nyomasztóan nehéz feladatok és szoros határidők ellenére is meglehetősen jó hangulatban telt el ez a hét. Néha ugyan nehéz feladatokat kellett megoldanunk, ez mégsem volt olyan nagy probléma, hiszen a háromfős csapatok nagyon segítőkészek voltak, jó párszor teljesen elfeledtük, hogy igazából egymással versenyeztünk, ez jól mutatja, hogy milyen oldott hangulat uralkodott a táborban. De ha még együtt sem tudtuk megoldani a problémákat, még mindig kérhettünk segítséget tanárainktól, Feritől vagy Gergőtől, akik készségesen adták kezünkbe a szakirodalmat, vagy terelgettek minket a megfelelő gondolatmenet felé.

A rengeteg kellemes perc azonban csak egyre közelebb hozta a hét végét, amely egyúttal a verseny zárását is jelentette, ám a szervezők dicséretére legyen mondván, még szombat estére is találtak ki játékot: fizika activity-t. Hogy a fizika tematika segített-e rajtunk vagy nem, azt az olvasóra bízom, de mielőtt ítélet születne, próbálja ki bárki is rajzfeladványként a „relativitási elvet”. A játékot követte az egész hetes verseny eredményhirdetése, mely igen szoros eredményt hozott. Másnap egy egyéni megmérettetésű fizika totó után (melyet csak Sarlós Ferenc oldott meg hibátlanul ...) elérkezett a hazautazás pillanata, mely pillanat talán legjobban fájdtotta a szívünket, mert immár barátoktól kellett elválnunk.

Egyesek autóval indultak haza, mások busszal utaztak Szegedre, s onnan vágtak neki a „nagyvilágnak”, okosabban, élményekkel tele és újabb barátokkal a hátuk mögött.